

taga en annan, kanske ej lika lyckad lärarinna, underkasta vi oss att vänta".

Några timmar senare inträdde jag för att säga farväl, efter att i största hast hafva inpackat mina effekter. Jag fann min stadars wärd ensam i salongen. Synbarligen upprörd fattade han min hand.

"Farväl, Elfrida", woro hans affkedsord, "du har beslutit att ej mera återvända, men wid detta hjerta, nu bäfwande af smärta, kommer du ännu att hafwa ditt hem".

Innan jag fick tid att bedja pastorn förlåta mig det onda, jag ofriwilligt kommit att göra honom, upprycktes dörren häftigt, och Bertel inträdde wärdslost. Han framräckte åt mig sin hand till afsked, ehuru hwarje drag uttryckte motvilja och agg.

"Farväl", sade han, och tillade satiriskt, "måtte fröken Elfrida snart erbjudas ett hem, der ni trifs, så att anledning ej förefinnas till ert afslägsnande".

Suru mycket mera hade ej hans far lidit af mitt affslag, och dock bibehöll den ädle dock forfarande sin wänliga sinnesstämning emot mig, samt antog sig till och med med några ord mitt försvar hwar efter han sade "mottag en warm lyckönskan af mig till er framtid lycka".

Det war ej många ord jag yttrade. Efter ett enkelt farväl tillslöt sig dörren efter mig, men knappt hade det skett, då mina öron uppfångade ett underligt, qwäft anskri; förfäran påstyndade mina steg, jag uppfann mitt rum och tänkte afresa så fort det wore försändt men ordspråket: "Menniskan spår och Gud rår", besannas nog ofta, och så äfwen nu.

Häftiga språng i trappan, hwilka slutligen leddes till min kammar dörr, hördes och Albert instörtade under utrop af: "Snälla Elfrida, wi äro så uppstrända, pappa insjuknade så häftigt! Res inte nu bort!"

"Swar är faster?"

"Hon är hos pappa".

"Är doktorn efterskickad?"

"Jo", swarade den stadars gossen med tårar i ögonen.

Mitt hjerta tvekade; det stridde helt och hållet mot min karakter att i wanliga fall öfvergifwa en lidande medmenniska, men som jag wiste att ett qwarstannande skulle förlänga mitt hjertas kamp så för att säga sanningen och ej göra mig bättre än jag war — uppstod nu en kamp inom mig: "skyn-da dig", hwislade det förrädiska illfundiga hjertat, "begagna dig af denna stunds willerwalla, du kan nu afresa obemärkt, då tankarna äro upptagna af annat". Samwetets röst war högljuddare, och dess dom lydde: "Stanna, tänk om du sjelf wore en af dessa moderlösa, små slickor. Snart äro de kanske äfwen faderlösa; bör en wäninna, en lärarinna just då lemna dem".

"Min wän", sade jag åt gossen, "lemna bub om att hästen ej för min räkning behöfwes i dag, jag reser inte nu, då wi behöfwa det så ängsligt".

"Tack goda Elfrida", och som det tycktes mycket glad att få meddela de öfriga denna nyhet skyndade Albert bort. Jag hade önskat att kunna qwarhålla slickorna i mitt rum, men derpå war ej att

tänka. Fadren, deras afgud swäfwade mellan lif och dö, och de kände, att deras plats war wid hans plågebödd. Jag wille wiserligen ej werksam ingripa wid den sjufes wård, deremot egnade jag min tid att på något sätt kunna trösta faster och flickorna. Den förstnämnde förberedde mig om qwällen uppå, att äfwen natten kunde blifwa rätt orolig för oss, ty ehuru blodstörningen nu tycktes wara hämmad, såg det ut som om den ringaste oförsigtighet, ja, tillochmed ett motsättande af den sjukas minsta önsningar kunde framkalla ett nytt anfall, hwars utgång han då ej swarade för. "Förwåna dig således ej, Elfrida, om din sömn blir förstörd jag måste säga dig min tanke derom: min bror hade fågnat sig att i dig finna ett allwarligt, älsfligt exempel för sina flickor. Jag wet genom Henrika, att han under sin sjukdom öfwerhopade dig med bref, i hwilka han helt wißt bad dig qwarstanna hos oss, ty med sina många förtjenster besitter han en owanlig enwished. Jag förstår nu, att din upprepade wägran mycket kostat på hans stolta sinne. Läskaren menar, att anfallet uppstått af någon häftig sinnesskakning, hwilket nog är möjligt ty att han ej warit rätt friskt en lägre tid bortåt får ingen ur mitt hufwud. Man afmagrar ej som fallet warit med honom utan någon plåga. Och då nu något smått fällade sig till det öfriga, wisar sjukdomen sin betänkliga sida".

Långsamt uppstego tårarna från hjertat till ögonen, och ett häftigt gråtansfall å min sida kom gumman att tröstande bisoga:

"Gråt ej, älsfede barn, jag lägger dig ingen-

ting till last, men jag har ingen annan utwäg än att rent ut säga dig att, om han önskar tala wid dig, om det äfwen wore midt i natten, så kommer jag för att kalla dig. Gå nu till hwila, flickor! sofwa redan, och Bertel biträder mig med den sjukens wård. Godnatt nu".

Suckande tog jag wägen till mitt rum och efter några timmars orolig sömn uppväcktes jag werkligen af faster, som berättade, att ett nytt anfall hade infunnit sig. "Männe du sjelf nu är så stark att du kunde se honom dö, om det snart galler?" frågade den bekymrade systren.

"Jag har intet emot att komma", swarade jag, under det mina tänder halfade tillsamman, måhända lika mycket af undertryckt sinnesrörelse som af kroppslig swaghet, ty mitt nervsystem war ännu ganska swagt alltsen min sjukdom. Wi gingo därför ner till den sjufe.

Har du, som genomläser dessa rader, beträdt ett rum, helgadt åt smärta och qual, har du någonstön sett döden under ögonen, sett döden i den ena wågskålen och lifwet i den andra, under det att ett ord af dig warit afgörande? Då förstår du hwad jag kände inträdande i pastor Werners rum. Åsynen af den sjufe ingaf mig en isande fasa; då de från sin hwila uppväckta barnen omgäfwö hans säng; öfwerhopande hans hand med kysfar, kunde jag ej återhålla mina tårar. Den sjufe märkte mig icke, och som jag fruktade att genom min swaghet endast åftadkomma större oreda, drog jag mig åter tillbaka till mitt rum för att kämpa och bedja; bedja om mod att kunna glömma mig sjelf. Jag ägde ingen

wän, åt hwilken jag funnat anförtro mitt djupa be-
 fymmer, jag war lemnad åt mig sjelf ensam. Huru
 mina tankar än irrade omkring, funno de ej en en-
 da, för hwilken jag wågade omtala mitt befymmer.
 Mitt hufwud sjönk emot mitt bröst. Så hade jag
 futtit, huru länge blef mig aldrig klart, då raslet
 af åkdon kom mig att se upp. Det war läkaren,
 som anlände, denne, en äldre man war af min af-
 lidne faders kärafte wänner; det war just han, som
 rekommenderat mig till pastor Werner. „Stäcksam-
 ma“, ropade jag „du har glömt din gamle, trogne
 wän, som engång sade: Wid din fars minne ber
 jag dig, Elfrida, wänd dig till mig, om du är i
 behof af råd eller tröst“. Mitt beslut war fattadt,
 med lampan i handen wände jag om till salongen,
 det rum min gamle wän komme att passera. Han
 bröjde länge inne hos den sjuke, och när han trädde
 ut, sågs det befyrrade draget på pannan, som witt-
 nade om deltagande. „Du är här, min slicka?“
 sade han, då jag med min iskalla hand fattade hans.
 „Ja, jag är här; kom, min wärderade farbror, kom
 med mig och låt mig anse er som min fader, jag
 tar ert ofta upprepade löfte i anspråk. — „Omtala
 allt“, sade den wänlige, gamle mannen, „du ser
 mycket olycklig ut“. Från början till slut omtalade
 jag allt, som tryckte mig, jag förteg intet, ty jag
 wiste, att det som war en hemlighet, groflades, då
 det kom till hans öron. Finnes det ej ansigten,
 som frappera till och med wid första påseendet, anar
 man ej genom en besynnerlig impuls, att man kan
 förtro sig till dessta? Hedern och intelligensen stråla
 of till mötes ur dessta klara ögon, de throna på

denne hwita, wälbildade panna, man säger för sig
 sjelf — man will ju så gerna möta sig med lju-
 fets skapelser —: „jag är samme andes barn, om
 också denne genom sin intelligens swingat sig upp
 till Alfadrens sköte, och jag ännu krälar wid denne
 Alfaderns fötter“. Min gamle wäns ansigte war
 just ett sådant; i ungdomen oemotståndligt, och i
 ålberdomen aktningshjudande. Då jag slutat, sade
 han mildt: „På hwad sätt tror du jag kan gagna
 dig?“ „Säg mig på samwete, manne han durar
 under, om jag framhärbar uti mitt beslut att wägra?“
 Den sticlige läkarens blick hade länge sedan insett,
 att sjukdomen alstrats af hypokondri, som uppstått
 af hans bemödanen att qwäswa sina lidelser och
 dölja swartsjulan mot sin egen son; han såg werk-
 ningarne, om han också ej förstått orsaken, ty pa-
 stor Werner hade så sticligt lyckats dölja sin swag-
 het, att endast jag och Bertel wiste hwad hans själ
 rufwat uppå i flere månader.

„Efter som du wäbjar till mitt samwete, måste
 jag säga, att om ej något glädjande härwidlag in-
 träffar, blifwa de stäckars moderlösa barnen snart
 beröswade sin fader. Hade allt detta timat tio år
 tidigare, så hade ungdomsstyrkan kommit mina be-
 mödanen till hjälp och han hade säkert öfwerwun-
 nit den känsla, hwilken ej funne genklang i ett an-
 nat hjerta. Så länge han lefwer, skall han älska
 dig, men det kommer ej att råda länge“, tillade
 han med upprörd stämma „i detta ögonblick kan den
 matta lifslampan blåsas ut. Jag har också ej ens

ämnat resa hem, jag fänder bort min åbön och stannar här".

Han gick ut för att widtaga anstalter härom, och under tiden fattade jag mitt beslut, oåterkalleligt, bestämt, men min anblick war troligen mycket främmande — nog war Rainsmärket på min pannan försvunnet, men i stället war törnekronan nedtryckt med sina taggar derpå. Doktorn tog äfwen några steg tillbaka, då han åter såg mig och sade: "min lilla flicka, du är för mycket swag att tåla wid natt-wat och grubbel. Jag skall gifwa dig något stärkande medel".

War det min egen röst, som uttalade de följande orden? Hemsta och graflika ljödo de för mina egna öron: "Jag har beslutit att gifwa mig med pastor Werner".

Jag kan ej dröja med mitt svar. Wid hwarje rörelse derinne, fruktar jag att höra de orden: "Han är dödd!"

"Arme barn!" en tår föll på mitt nebböjda hufvud. Gud ware lofwad för denna perla, som bewisade mig, att ett deltagande hjerta klappade för mig; den följdes af flere ur mina egna ögon, ty min förstelning förgick, jag slöts till hans faderliga bröst. Jag gret, snyftade och qwed en stund. "Seså, detta gjorde dig godt, lemna åt mig att säga honom det; den starka glädjen lifasom din åsyn wore nu lifa farlig, som hans sorg. Långsamt måste denna underrättelse komma till honom, min käre vän och allraminst en wecka måste förgå, innan han får se dig".

Då en wecka förgick. Af doktorn underrättad

om förändringen i mitt beslut, förbättrades äfwen hans helsotillstånd owanligt hastigt, och då jag första gången inträdde uti hans sjukrum, satte han sig upp och snart fann jag mig omsluten af hans armar. Jag kände en stund hela lyckan af att ha beredt en annans sällhet. Långe höll han mig omsluten, sedan sade han, blickande sin syster beslutsamt i ansigtet:

"Min syster, träd närmare och omfamna denna engel, som återkänker mina barn en fader".

Hans syster kallades mig, hennes omfamning war kall, och de få ord, hon uttalade, bjöd hon wisserligen till att för brodrens skull göra hjertliga, men kylan i tonen öfwertrygade mig om, att den wänlighet, hon städse förut wisat mig, hade sin grund deri, att den tanken aldrig fallit henne in, att släktkap kunde uppstå öf emellan. Lyckligtwis märkte den sjuke intet deraf, den glada sinnesrörelsen hade warit för stark. Han låg med slutna ögon och uttalade endast sakt mitt namn; med min hand slutet i sin, insluntrade han ändtligen. Då bles det åter en mörk stund. — Utan att säga något hade småningom de öfriga förwånade lemnat rummet. Endast Bertel stod der mörk som en åfnatt, ögonens blixtrar förverkligade föreställningen om en dylik.

"Lemna min far och kom på ett ögonblick i gröna kammaren", bad han.

"Nej", swarade jag enstafwigt.

"Du måste höra hwad jag har att säga!"

"Den sjukens sömn blir störd, om jag gör en enda rörelse".

"Nyk bort din hand, den får ej tillhöra honom".

Förut hade han aldrig begagnat den förtroliga benämningen du; nu använde han den så ofta som möjligt.

"Så snart han vaknar, säg honom, att ditt beslut var en willfarelse. Wisserligen lofwar du inför Gud att blifwa hans maka och kan äfwen hålla detta löfte. Men kan du också, Elfrida, blifwa en moder för oss? Kan du wäl tro, att jag, din jemnåriga, kan betrakta dig som min fars maka? Betränt, hur gränslöst olycklig du skall blifwa, och han, som nu uti dig ser sin högsta lycka, skall engång finna, att du utgör hans högsta olycka, ty wi komma alla att hata er båda".

"Ni hörde, Bertel, att jag lofwade blifwa hans maka, tycker ni det wore hederligt att bryta mitt löfte?"

"Säg, att det war ett förhastande, och wi, hans barn, skola alla wälsigna dig, Elfrida".

"Will ni då att er far skall dö?"

Han teg en lång stund. Sedan sade han långsamt: "Han är gammal, han har redan njuitt af hjertat, min kärlek är lika stark som hans, jag är ung, wid min sida kommer du att lefwa, wid hans kommer du att dö, ty ärens kyla skall äfwen förtelna dig".

"Jag älskar er icke?"

"Men honom, frågade Bertel, med ett hånslöje, älskar du då honom?"

Sag war tyft.

"Du älskar ändå ej honom!" enwisades Bertel.

"Ni är ej min domare!"

"Jag är wisserligen ej er domare, men ni tror ändå, att det finnes en domare och är detta fallet, så ser äfwen denne, att ert hjerta är lika kallt för honom som för mig".

"Således will ni underskrifwa er fars dödsdom?" frågade jag strängt, "ni will utmäta dens lifslängd, som varit den ömmaaste far; skulle han å sin sida weta af er kärlek, så kan jag förstå, att han hellre wille försöka sin egen lycka, om han trodde sig dermed kunna förskaffa er den".

"Nåh", frågade han spefult, "hwarför omtalar ni det ej för honom?"

"Hwilken fråga! Tänk mig aldrig som er maka".

"Orn!" hwäste han, "gift dig då af förbarmande, men werlden skall också få weta, hur öm din kärlek är till min fader. Mina egna öron ha uppfattat de orden: att ni omöjligt kan älska honom, men ni skall weta att ni gör mig ursinnig, då ni talar om min fars ömhet. Det är slut oss emellan, då han will göra dig till sin maka. Ah, jag affkyr redan den lust, du andas", sade han och gick.

"O Gud!" suckade jag, "låt min uppoffring medföra någon wälsignelse, låt min stackars Hermans krafter återwända. De tagas fortfarande i anspråk, då split och sorg åter komma att möta honom; han har fostvat en huggorm wid sin barm".

Jag blickade på den sjuke, öfwer hwars ansigte flög ett lycksaligt leende. Han drömde troligen om,

En stund wid Anlango.

att all strid war utkämpad, att segern war wunnen, arme man!

Långsamt, men säkert återkommo hans krafter. Att de togos grundligt i anspråk, genom de jemna sticford han fick uppbära af Bertel, är säkert lika wißt som, att hans systers särade honom med ord, hwasfa som nålstyggn. Hans hjerta sargades deraf, men huru djupt nedslagen han än kände sig af deras beteende, framfallade några wänliga ord af mig åter folksken i hans hjerta.

Underrättelsen, att mitt framtida öde war afgjordt och att jag endast had om min moders wälsignelse nedslagen som en bomb öfwer de mina, ty jag hade ej ökat de minas saknad esier mig genom skildringen af de sorger, som mött mig, alltsen jag lemnade hemmet. Genast erhöill jag swar, ett warnande swar af min moder att betänka wigten af det steg, jag tagit och att noga granska mitt hjerta. Det föll henne ej in, att jag kunde älska en så gammal man, men wäl fruktade hon för, att jag dock uti mitt hjerta inrymde någon kär bild. Lyckligtwis war detta ej fallet, och intet råd, ingen warning kunde numera förändra mitt beslut. Det förekom kanske min omgifning som om det fullkomligaste lugn herskade inom mig, men i mitt arma hjerta sjöd och brusade det wid tanken på det lif, som komme att blifwa mitt, afgudad af en, men beremot hatad af de öfriga. Jag wille dock ej göra min uppoffring endast till hälften och tillkämpade mig derför ett wißt, åtminstone yttre lugn.

Jag hade walt att sedan German's tillfrisknande ända till min bröllopsdag wistas hos min moder,

och undgick således till all lycka German's granskande öga. Han hade önskat att på war första lysningsdag få besöka mig, men hindrades af sin tjenst; den andre presten hade ledighet på en längre tid och war bortrest, således måste German nöja sig med att tillskrifwa mig. Semte hans bref erhöill jag på denne, för mig så wigtiga dag, äfwen ett annat, hvars innehåll war följande:

"Elfrida! För sista gången wäbjar jag till ditt samwete. Jag hoppas mitt bref anländer i tid före söndagen, att du ännu kan säga min far det du ej tänker blifwa hans maka. Af nåd uppoffra dig ej. Följer du mitt råd, skola wi, hans barn, på allt upptänkligt sätt lyckliggöra ditt lif. Du skall anses som war goda engel, öfwer dig skola wi hwarje dag nedkalla tusen wälsignelser. Men Elfrida, ger du ej min far affslag, ware du förbannad, förbannad ware du på alla dina wägar. Förbannad ware allt, som warit dig kärt och förbannadt allt, som i framtiden blir dig kärt. Blir du min fars maka, skall jag förfölja dig, så länge jag andas. Wälj frid lycka och lugn eller hat ofrid och häfwan. Wälj kloft och en ewig tacksamhet skall egnas dig af Bertel".

Min affsty öfwer detta bref kan ej beskrifwas; jag önskade endast, att German aldrig finge en aning om detsamma. Naturligtwis lemnade jag intet swar samt blef de twänne följande söndagarne uppvaktad med en någotsånär lifnande skrifwelse. För mennisko ögon kunde jag temligen dölja, huru bittert jag led, men ett öga, den Allseendes genomskådade mitt hjerta. Han såg, hur djupt förtrossad jag war. Han war det dock, som gaf mig krafter

att afgifwa mitt löfte wid wigselakten, ehuru mitt hjerta derwid war så tungt, att jag lika gerna ställa nedlaggt mig i likkistan för att nebbäddas i den mörka grafven.

Senare delen.

Fem år senare.

*På händer man den döde till grafven bär,
O, att hvarann man bure på händer här
I lifvet, hur allt blefve då lätt och lugnt,
Som synes outhärdligt nu och tungt.*

Wilhelmina Nordström.

Vi äro wid midssommaren. Suru härligt är ej allt omkring mig. Min sinnesstämning är äfwen så glad, så lycklig; jag känner, att det börjar mer och mer ljusna omkring mig. Min gamla, värderade swägerska har wid hwarje af mina små gosfars födelse mer och mer wisat mig omhet. Den känsla, hon wisade i början af vår bekantskap, tycks allt oftare träda i dagen. Wisserligen säger hon, att min estergifwenhet gjort ett djupt intryck på henne, och att det goda förhållande, som numera herrskar ofw emellan, är mitt verk, men då denna tanke är alltför smickrande för mig, will jag antaga det sålunda: att hon kommit till insigt af, att friden i ett hem är ingen småsak, och att, då det gjorda ej mera kan blifwa ogjort, man är tvungen att finna sig deruti. De öfriga äro mig äfwen tillgifna, om jag undantar Bertel, som dock wid denna tid icke

wistades i hemmet. Swad mig sjelf beträffar, kände jag mig lycklig med min lott, och min mafe blef mig med ären allt mera kär. Mig fattades wisserligen många egenstaper, hwilka man haft rätt att fordra af mig och det ansvar, som fallit på min del, öfwersteg wida mina krafter. Till min ledsnad märkte jag, att jag ej hade sinne för det praktiska. Ehuru jag redan under vår förlofningstid förberedt Herman deruppå, och han ej tycktes förwåna sig deröfwer, kände jag ändå denna brist och försökte för hans skull att mer, och mer börja intressera mig för det halsliga.

Under det att mina tankar på den dag, hvars händelser jag nu will skildra, dröjde wid de förgångna ären, inslurade min lilla gosse. Minna, hans snälla stöterka tog sin stidsom och walade öfwer den lilles hwila. Jag åter beslöt att taga i aft Hermans affkedsord: att ofta wandra ut i det gröna; han påstår nämligen, att mina kinder blifwit så bleka, då jag håller mig så mycket inom fyra väggar med barnet, som i går fyllde tre månader. Hur kommer det sig till att såfort min mafe reser på embetsförrättningar, tiden aldrig will taga slut? ja, mitt hjerta följer honom, den allskade. Hans ungdomliga och mitt allwarliga sinne ha så sammanmjält, att jag sällan ihågkommer, att han är gammal och jag ung. Det finns ändå något, som är en ewig ungdom, då hjertat, sinnet och åsigterna äro ungdomliga. Stundom känner jag, då wisheten flödar från hans läppar, och en glans som är ett lån från himmelen strålar ur hans klara ögon, att

han är min och jag hans, att om jag rådt öfwer hela werlden och haft frihet att wälja mig make, ingen annan blifwit min än den, hwars namn jag bär. Men för att få ända på tiden och tillika uppfylla Hermans önskan wandrade jag bort till Nulango. Hur mycket wackrare är der ej nu, sedan Hermans omtänksamma hand ordnande skapat ett litet paradis af stället. När fullmakten anlände, som försäkrade min man om ett pastorat, hwilket kommer att medföra oß fördblade inkomster, sade han leende: "men, Elfrida, skola wi der finna en så kär plats för dig som Nulango är". Jag försäkrade honom, att jag litade uppå, att om ödet komme att föra oß i en ödemark, han äfwen der skulle uppsöka åt mig ett "Nulango". Anlånd till Nulango uppsökte jag der den mest pittoreska plats, och mina tankar leddes till den första gång jag beträdde denna plats och öfwergingo sedan till första julqwällen och den tid, då jag gjorde mina nuwarande anförwandters bekantskap. Jag tackade först innerligt Gud; att Bertel, såsom jag hoppades, för en mycket lång tid lemnat sitt hem; en warm bön uppsände jag, att han måtte komma till besinning och ej anse sig som förörättad.

Tankarna förflyttades från Bertel till gladare ämnen, till min förfäddes, min snälla Ernst, hwars karaktär fullkomligt antagit en prägeln af fadrens, mild men derjemte beständ, så att Herman säger sig ej hysa den ringaste oro att lemna mig, då engång dödsengeln skall kallas honom, ty han wet, att Ernst skall blifwa mitt stöd. Mörligt hörde jag steg på den lilla, sandade fotstigen. "Är det möjligt,

att Herman är återkommen", tänkte jag och sprang upp med glad öfverraskning. Stegen kommo närmare, och darrande såg jag — Bertel kallas mig. Ja, det war han, som oförmodadt hemkommit. Vid ankomsten fann sin far bortrest och hörde, att han skulle återkomma först sent på qwällen. Tillika erfor han, att jag wandrat ut och tog då för afgjort, att han skulle finna mig wid Nulango, dit han och genast styrde sina steg. Swag som jag för tillfället war, öfwerfölls jag wid anblicken af honom af en werklig fasa och tårar stego ofriwilligt mig i ögonen.

"Jaså", utbrast han ironiskt, "ha nu redan mina ord besannats, är du nu redan så gränslöst olycklig, att jag finner dig försänkt i tårar? Sa minsann", tillade han med ett hänfullt skratt, "kinderna hafwa werkligen bleknat, passar ju förträffligt till den der madonnaminen. Tillåt mig betygga madame, att det werkligen klär er, ni är förtjusande, det förwånar mig alldeles icke, att min stadars far är lika betagen som förr. Ni spelar er roll utmärkt, ni är ju äfwen mycket förälskad och en mycket hän- gifwen make".

Wälsamt tillbakaträngande tårarna, hwartill min quinliga stolthet förhjelpte mig, hade jag kraft nog att säga:

"Min man skall snart komma hem, will ni ej söka er ett annat sällskap, till desß han återkommer, ty wi två kunna ej ända finna någon trefnad tillsammans; dertill skulle ju fordras någon öfwerensstämmelse i åsigt, och den existerar ej oß emellan".

"Ah, min älskade, fru mor, nog kunna wi finna trefnad, hoppas jag, den der olifheten i åsigt

kommer att föranleda små dispyter, och hwem känner ej, att äfwen dylika ibland förefalla intressanta? Ni påstår t. ex., att den högsta ättenkapliga lycka kan uppstå genom föreningen mellan en fentioårig man och en tjuguarig flicka; jag åter djerswes hysa en annan åsigt och kan finna det lämpligare att förena en fyratioårig qwinna och en tjuguarig yngling; wi utveckla hwardera våra åsigter, wi diskutera grundligt detta för oss så intressanta ämne, och innan wi weta ordet af, är den kära pappa hemma, som sedan gör slag i faken".

En liten fågel som så gladt qwittrat en stund tidigare, förändrade nu tonart, dess sång blef sorglig; hade den anat till striden i ett menniskohjerta helt nära intill, då hade den wißt klagat ännu sorgligare.

Bertel följde riktningen af min blick, han såg, att jag gaf den lilla, älskliga sångaren ett wänligt ögonkast och detta tycktes äfwen förarga honom. Han förstod, att jag kände det litet lugnare att hafwa en lefwande warelse i min närhet, om också denna blott war en liten, skygg fågel, räddare än hans offer.

Min plågoanda klappade några gånger hastigt ihop händerna, hwilket hade till följd, att fågeln skrämde lyftade de små vingarne och flög bort till något lugnare ställe.

"Seså", sade han, "nu hafwa wi intet wittne mer, nu tänker jag wisa dig, Elfrida, att huru säker du än trott dig wara, min hämd ändå alla dessa år lurat på dig; jag har fast beslutit, att du skall blifwa straffad, icke emedan du förflyöt min kärlek,

ty det tackar jag dig för; du hade ändå i motfatt fall inom kort wäckt hos mig leda — dessa fullkomliga qwinnor har jag aldrig rätt kunnat med — nej, jag kommer att stöta dig ner der från klippan", han pekade på det brantaste ställe, "emedan du förattfullt afflog mina böner, då dig dock höjds min wänskap och tacksamhet. Du föredrog mitt hat. Gör din bön, ty du tror säkert som mången annan, att det finns en Gud, och sedan äro wi redo".

Sag såg min bödel stinnt i ögonen, jag märkte, att jag ej hade något förbarmande att wänta; hans sköna ansigte war gräsligt och uttryckte ett så glöddande hat, att mina lemmar nära nog förstelnades. Uppgifwande höga rop försökte jag att fly, men upphanns ögonblickligen af Bertel, som förutsett detta. Slingrande sin starka arm omkring mig, släpade han mig mot brådjuret.

"För Guds barmhertighet", flämtade jag, "mörda mig icke".

"Du har hört, att jag ej tror på någon. Tillbeder jag någon gudomlighet, så är det Nemesis, ty det är hon, som förskaffat mig denna uttunningsrika stund och hon ber mig skynda".

"Af nåd, Bertel, för er fars skull!"

"Det finnes intet band mera oss emellan".

Gud ingaf mig nu en tanke.

"Bertel wid minnet af din moder!"

Genast blef greppet omkring mig lindrigare. Jag såg och fattade, att min bödel äfwen hade sin Akilleshäl och jag försökte begagna mig af denna utväg till räddning.

"Wid minnet af denna er älskade moder, hwars ögon från himmelen nedblicka på sin son, wid minnet af henn, mörda mig icke", men lifsom allt detta varit för mycket, började mina tankar att af försträckelsen förvirras.

Ett nedfallande löf, som medförde något prassel, kom oß båda att blicka upp. Jag hade knappt frihet till denna rörelse, ty han hade nedtryckt min spåda kropp mot marken, och jag hade all möda att andas.

Hans händer hade redan engång närmats till min strupe, men strax derefter strattade han högt och utbrast: "nej, strypa dig skall jag icke, jag will låta min far tro, att du känt dig så outhärdligt olycklig att du dränt dig. Anträffades du mördad, skulle han ändå dyrka ditt minne, men en själmörderstas måste han affky".

Jag hade varit så främd, att jag ej ens tänkt på min make, nu slög mitt hjertas tanke till honom, och jag suckade: "German, min älskade German!"

Desse ord gjorde slut på den mildare känsla, som hållit på att få makt med Bertel.

"Din djefwul!" skrek han och släpade mig närmare brådjuget, "skall du också ljuga i dödsstunden, djers du säga, att du älskar min far".

Samlande mina sista krafter ropade jag: "Så samnt jag hoppas blifwa salig, älskar jag honom, och skall göra det, så länge jag andas!"

Då tyctes en ny tanke få insteg hos honom, en ännu mer djefwulst än de föregående.

"Hör, Elfrida", sade han, "du kan få leswa, men på två willkor. Swär först att aldrig för

någon omtala denna tilldragelse, och swär sedan att flilja dig från din man. Du får naturligtwis ej säga honom rätta orsaken, utan reser hem, under förewändning att helsa på de dina och der skall du quarstanna för alltid, hör du det?" tjöt han wildt.

Lifwet war mig kärt, och förfärlig tanken att på detta sätt lemna man och barn, men ännu rylligare war det mig att sjunka i Germans och mina kära anhörigas aktning, och efter en stunds kamp och en warm bön till Gud afgaf jag följande swar:

"Jag kan ej försaka min makes kärlek och aktning, jag afger ej den ed, ni fordrar".

"Du skall ändå ej få bibehålla hans aktning", strattade afgrundsanden. Så snart din döb blir känd, skall jag djupt förkrossad framställa mig för min far och afgifwa en bekännelse om, att jag till min djupa sorg är orsaken till din döb, sätillwida, att mitt samwete förbjöd mig att deltaga i en brottslighet emot din make. Jag skall säga honom, att du hela tiden älskat mig, att förtwiflan kom dig att störta dig i brådjuget, då du märkte, att mitt hjerta fullkomligt fallnat för dig och att min heder war orubblig. Och nu, dit ner!" gniflade han mellan tänderna, under det wi närmade oß allt mer och mer brådjuget. Af alla krafter streb jag emot, men hans jernhänder nästan fastnaglade sig omkring mina handleder.

"Jesus min Frälsare", qwed jag.

I samma ögonblick hörde jag tydligen steg, som stynsamt kommo allt närmare. Jag uppgaf ångo rop på rop, under det han påstynbade sitt djefwulsta uppsåt, i fruktan att blifwa förekommen.

Försynen höll också denna gång mitt öde i sin kärleksrika hand. "Elfrida!" ropade en älskad röst och i samma stund låg jag wid Hermans bröst.

Äf en oförklarlig oro hade min make, då han ej träffade den person hemma, som han farit att besöka, genast rest tillbaka. Upplyst wid sin hemkomst om, att jag begifwit mig ut, och att Bertel anländt samt äfwen aflägsnat sig, tog han genast vägen till Mulango, drifwen af en instinkt att något obehagligt swäfwade öfwer öf alla. Wäl kunde han ej tänka sig, att en fara hotade mitt lif, men han påskyndade i alla fall sina steg, då han wiste, att min antipati mot Bertel allt ännu fortfor och han ej wille utfätta mig ens för obehaget att ensam sammanträffa med den unge mannen.

"Gud löne dig, min själs make, för allt det du lidit för mig", yttrade han. Sedan kastade han en lång, sorglig blick på sin son och utan att säga honom ett ord, tog han mig som ett litet, hjälplöst barn på sina armar, och wi lemnade det ställe, der den mörkaste stund i min lefnad förflutit.

Komna ett stycke derifrån nebsatte han mig på en tufwa, och sedan wi en stund båda snystat som barn och tackat Gud för min räddning, sade han: "Sitt stilla en stund, Elfrida, jag är genast hos dig tillbaka; jag har nu en annan tung pligt att uppfylla.

"Herman, lemna den arme åt vår Herre".

"Tyft, Elfrida", sade han strängt och denna ton hade han aldrig förut använt mot mig. "En faders kärlek, en faders tålmod har ock sin gräns. Jag har hört allt. Ända till denna dag har jag

fruktat, att det endast war en sträng rättskänsla, som kom dig att lösa så mycket ömhet på mig. Wäl har jag aldrig mistänkt dig för något onärdigt, ty englarne förgå sig icke, men nu war frestelsen för stark, jag kunde ej motstå att lyfna till ditt swar, då min son frågade dig på samwete, om din känsla för mig. Jag lät dig genomgå det rysliga profwet, höll mig så nära, att en rörelse af mig kunde rädda dig. Jag har ju aldrig sjelf wägat fråga dig: "älskar du mig redan?" Nu skänkte Gud genom en underbar händelse jemte sorgen att finna min förstfödde som en usel mördare mig ock den stora glädjen att weta det du ej är olycklig genom mig. Förlåt mig, Elfrida, min swaghet att wilja höra min dom ur din egen mund. Jag tror frän denna dag på min lycka och tackar dig på mina knän, att du mitt swaga, känsliga barn som en verklig hjeltinna hellre föredrog döden än försakandet af min aktning. Förlåter du mig nu min dyra make?"

Jag swarade endast med tårar, men i mina ögon läste han nog förlåtelsen.

En stund senare war han borta. Han dröjde länge. Då han återkom, war han blek och beherrskade med möda sin rörelse. Swad, som passerat mellan far och son, kom aldrig öfwer hans läppar, icke ens jag, som ägde hans fulla förtroende och fick läsa hans själs hemligaste tankar, erhööll del berof; hade jag yttrat en önskan att få weta det, hade han kanske yppat allt, men hela denna aftons tilldragelse försökte wi att sänka uti glömskans natt och skydd

En stund wid Mulango.

stådse att widröra detta ämne. Ur mitt minne kunde jag dock albrig förjaga hägkomsten häraf, och så fört Alungo dittills varit mig, kunde jag sedermera albrig beträda detta ställe.

* * *

Twenne år senare sade wi hela trakten farmäl, och jag följde glad och lycklig min make till hans nya hem, innerligt tackande Gud för att Han under de pröfningar, Han äfwen sedan tillskickade oss, lät frid efterträda ofriden i vårt hem. Ryktet förde väl stundom till oss budskap om Bertels sorgliga lif. I rusets flod försökte han dränka samwetsqualen. Men huru mycket wi än försöka nedtysta Guds röst i våra samweten, tiger den dock ej, den talar ända till vår dödsstund.

(Slut.)

